

EDICE ZNAMENÍ DOBY

A co když je to pravda?

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

A co když je to pravda?

Filozof Voltaire prý v roce 1778 prohlásil, že za sto let nebude Bible existovat a najdeme ji jen v muzeu. Měl pravdu? Možná si ještě vzpomenete, že v roce 2009 se knižním bestsellerem na českém trhu stala Bible. Šlo o nový překlad s označením B21 – Bible pro 21. století. To je mým přesvědčivým důkaz toho, že se Voltaire ve své předpovědi mýlil.

Podle H. L. Willmingtona má Bůh zvláštní smysl pro humor. Willmington píše, že po Voltairově smrti si jeho tiskařský stroj a byt, ve kterém bydlel, pronajala Ženevská biblická společnost a tiskla zde Bible. Zmiňuje se také o tom, že „24. prosince roku 1933 koupila za půl milionu dolarů britská vláda od Ruska vzácný opis Nového zákona, známý pod jménem Codex Sinaiticus. V ten samý den byla v Paříži v dražbě prodána první edice Voltairova díla za 11 centů“

(H. L. Willmington: Willmington's Guide to Bible Knowledge, str. 106).

Jak si vybíráte knihy, které čtete? Co od nich očekáváte? A proč byste si měli přečíst zrovna Bibli?

Mám starší sourozence a díky tomu jsem uměl číst dřív, než mi začala povinná školní docházka. Nádherný svět, který nabízí kniha, se mi díky tomu otevřel velice brzy. Mé dětství formovaly Verneovky, Mayovky i tehdy zakázané Foglarovky.

Vedle těchto knih jsem už jako dítě měl ještě jednu knihu, kterou byste tehdy marně hledali v knihkupectvích. Byla to právě Bible. Musím přiznat, že mi tehdy vůbec nepřipadala tak dobrodružná jako knihy výše jmenovaných autorů. Jenomže jsem v ní nacházel něco, co mi ostatní knihy nemohly dát.

JSEM ZAOSTALÝ, KDYŽ ČTU BIBLI?

Je zajímavé, že nikdy v historii lidstva se netisklo tolik nových Biblí jako dnes. Přesto dnes Bibli čte daleko méně lidí než dřív. Proč? Může za to všeobecný názor naší společnosti na tuto knihu. Už ve škole jsem slyšel, že Bible jsou pohádky pro méně inteligentní a zaostalé lidi, kteří jsou ochotni věřit takovým nesmyslům. A kdo z nás by chtěl být pokládán za méně inteligentního nebo zaostalého?

V době mého dospívání jsme bydleli v Gottwaldově, dnešním Zlíně. Na stěně našeho obýváku tehdy jako dekorace visely housle. Jednou v pátek, když jsem na nich v rámci pravidelného týdenního úklidu utíral prach, mne zaujal nápis, který jsem uviděl uvnitř. Bylo tam krásným písmem vypáleno: Antonio Stradivari. A pod tímto nápisem byl nalepený lístek, na kterém bylo napsáno, že housle opravil v roce 1862 známý olomoucký houslař. Uvědomil jsem si, že pokud je to pravda, držím v ruce poklad.

Celý nadšený jsem s touto novinou běžel za tátou, který ale mé nadšení nesdílel. „Vlastíku,“ říkal mi, „já jsem s těmi houslemi byl u odborníka a ten mi vysvětlil, že je to jen nepovedená napodobenina skutečných stradivárek.“ A pak mi ukázal, v čem se tyto housle liší od originálu.

Ve svém vzpomínání se vrátím ještě o kousek dál. Jako malému klukovi mi

táta vyprávěl zajímavý příběh o sázce dvou anglických lordů. Na začátku 20. století se jednoho dne objevil na londýnském tržišti stánek, nad kterým visel velký nápis: „Dnes dopoledne prodáváme zlaták za čtvrták!“ V zasklené vitríně byly vystaveny nádherně se lesknoucí mince.

Většina lidí, kteří na trhu nakupovali, ještě zlaták nedržela v ruce. Lidé chodili okolo a nevěřicně pokyvovali hlavami. Považovali to za podvod.

Chvilí před polednem šel okolo tohoto stánku malý chlapec se svým tátou. Ptal se táty, co je na tom nápisu. „Tati, pojďme si jich pár koupit!“ prosil, když se dověděl, co ve stánku nabízejí. Tátinek mu ale vysvětloval, že to je nějaký podvod, vždyť který blázen by prodával zlaták za čtvrták! „Tati, já mám ušetřený čtvrták. Dovol mi, abych si koupil jeden zlaták.“ Táta mu to nejdříve rozmlouval, ale nakonec svolil.

Chlapec přistoupil ke stánku. „Prosil bych jeden zlaták!“ obrátil se na prodavače. Ten odemkl vitrínu, vyndal z ní lesklou minci a uložil ji do malého pouzdra. Položil ji na pult, a když chlapec zaplatil, prodavač mu ještě vystavil potvrzení, že zlaták neukradl, ale poctivě ho koupil. Chvilí nato už tenhle kluk na odcházet domů a jeho čtvrták v kapse kalhot nahradil těžký lesklý zlaták.

Cestou míjeli zlatnictví a tátu napadlo, že by se mohli zeptat, zda je zlaťák pravý. Zlatník si minci prohlédl, a když viděl chatrné oblečení muže i jeho syna, poslal jednoho z učňů, aby přivedl strážníka. Usoudil totiž, že tihle chudáci museli minci ukrást. Zamkl dveře obchodu a řekl, že jim minci nevrátí, dokud nepřijde policista a vše neprošetří. Přivolaný strážník měl stejný názor. Teprve když mu chlapec ukázal potvrzení, přikázal zlatníkovi, aby chlapci zlaťák vrátil a oba dva nechal jít.

Tatínek si uvědomil, že udělal chybu, když si také nekoupil pár zlaťáků. Bere syna za ruku a oba dva se rychle vracejí na náměstí. Spěchají ke stánku a slyší, jak hodiny na kostelní věži odbíjejí poledne. Konečně byli u stánku. Muž požádal prodavače o čtyři zlaťáky. „Pane, už je pozdě. Zlaťáky jsme prodávali jen do dvanácti hodin. Už máme zavřeno!“ A pak mu vysvětlil, že to vše byla sázka. Jeho přítel tvrdil, že když na trhu nabídnou zlaťák za čtvrták, nikdo si ho nekoupí, protože to všichni budou považovat za podvod. „Díky vašemu synovi jsem vyhrál!“

Je docela možné, že Bible nemá žádnou valnou hodnotu, podobně jako ty falešné stradivárky u nás na stěně. Jenže stejně tak je docela možné, že je zlatým pokladem, který nám může zajistit skvělou budoucnost.

Pro mne je Bible pokladem. Jak jsi na tom ty? Co si o ní myslíš?

Pokud chceš mít vlastní názor na Bibli, musíš si ji přečíst. Zkus připustit, že Bible může mít pravdu. Nespěchej. Čti jen tolik, abys pak mohl přemýšlet o tom, co by se ve tvém životě změnilo, kdyby to, co říká Bible, byla pravda.

Možná právě nemáš Bibli po ruce. Pokud máš přesto chuť přečíst si jeden z jejich příběhů, tak zde je.

Odehrál se v době, kdy Samaří, hlavní město izraelského království, obléhali Asyřané. Ve městě byl takový hlad, že mezi jeho obyvateli propukl kanibalismus.

Uvedený příběh popisuje skupinu malomocných, kteří bydleli pod hradbami Samaří. Pokud v té době někdo onemocněl malomocenstvím, musel opustit město a mohl pak bydlet jen za jeho hradbami.

U samařské brány sedávali čtyři malomocní, kteří si toho dne řekli: „Proč tu máme jen tak sedět a čekat na smrt? Jestliže se rozhodneme jít do města, kde vládnou hladomor, zemřeme. Zůstaneme-li zde, také zahyneme. Vydejme se tedy do tábora Aramejců a vzdejme se jim. Buď nám darují život a my přežijeme, nebo nás usmrtí. V obou případech nemáme co ztratit.“

Za soumraku se proto zvedli a zamířili k táboru Aramejců. Když se příkradli až k samotnému ležení, s údivem zjistili, že široko daleko vůbec nikdo není. Hospodin totiž Aramejce vyděsil zvukem válečných vozů, dusotem koní a hřmotem velkého

vojska. A když tak na ně zaburácel, Aramejci si řekli: „Běda nám, izraelský král se spojil s Chetejci a Egypťany a teď na nás společně útočí!“ Proto neváhali, opustili své stany, koně i osly a rozutekli se do tmy. Tábor nechali tak, jak jej postavili, a zmateně uprchli, aby si zachránili alespoň holý život.

Malomocní, kteří přišli až k táboru, to zjistili a odvážili se jít ještě dále. Vstoupili do jednoho stanu, kde se dosyta najedli a napili a odnesli si odtud stříbro, zlato a nějaké šaty. Když svou kořist dobře ukryli, vrátili se a odnesli si do své skrýše další věci z jiného stanu.

Potom si ale řekli: „To, co děláme, není správné. Stali jsme se svědky tak úžasné události a necháváme si ji pro sebe. Jestli s oznámením budeme otálet až do rána, zasloužíme si nejpřísnější potrestání. Raději pojďme hned do paláce a informujme krále.“

Přišli tedy k strážcům městské brány a zavolali na ně: „Dostali jsme se až do aramejského tábora a nikoho jsme nenašli. Neznal tam jediný lidský hlas. Jsou tam jen koně, osly a opuštěné stany.“

Strážcové brány předali tu zprávu dál a za okamžik se donesla až do královského paláce.

Přestože byla noc, král vstal a řekl svým velitelům: „Já vám povím, co si na nás Aramejci vymysleli. Vědí, že trpíme hladem, a proto opustili tábor a ukryli se někde v okolí. Chtějí nás tak vylá-

kat z města, aby nás mohli pochytat živé a sami proniknout dovnitř.“

Nato se ozval jeden z velitelů a navrhl: „Ať si několik mužů vezme pět koní, kteří ještě zůstali ve městě, a vyjedou k táboru Aramejců. Jestliže Aramejci přichystali léčku, pak budou jediní, kteří do ní padnou. Vyšleme je, ať zjistí, co se stalo, vždyť nemáme co ztratit.“

Izraelci tedy vypravili dvě koňská spřežení a vyslali je k aramejskému ležení. Král jim nařídil: „Jeďte a zjistěte, jaká je situace.“

Vyslání muži tedy jeli až k Jordánu a všude cestou nalézali oděvy a zbraně, které Aramejci odhodili při svém bezhlavém útěku.

Když se vrátili do Samaří a podali o tom zprávu svému králi, Izraelci vyrazili z města a z aramejského tábora odnesli všechno, co našli. (Druhá kniha královská 7. kap.)

Několik malomocných dokázalo díky své odvaze zachránit v Samaří spoustu lidí před smrtí hladem. Podle jiného překladu Bible se rozhodli k záchranné akci ve chvíli, kdy si jeden z nich uvědomil, že zatímco oni si za hradbami Samaří hoduji, lidé uvnitř hradeb umírají hladem. A tak prohlásil: „Neměli bychom takto jednat. Tento den je dnem radostné zprávy a my jsme zticha.“ Ani já si nechci nechat pro sebe dobrou zprávu, kterou jsem našel v Bibli. Proto píšu tahle slova.

BIBLE – DOPISY PLNÉ LÁSKY

TACHOV, 21. 3. 1984

Má milá Bohunko,

je jaro. A tak i když už jsem unavenej a chce se mi spát, chci Ti poslat první jarní pusu. Ostatní až zítra. Teď Ti přeji dobrou noc a sladké probuzení.

...

Teď už je čtvrtek dopoledne. Přečetl jsem si Tvůj poslední dopis, za který Ti děkuji.

Tím, že nestihněš odpovědět na mé dopisy, se netrap. Ne, že by mi to bylo jedno. Byl bych rád, kdyby to šlo. Ale vím, že máš málo času. Taky jsem míval v době, kdy jsem studoval, málo času. A proto se těším, až bude 1. června. Protože to už budeš mít ten kolotoč za sebou. I když Ti zase začnou jiné starosti. Budeš chodit do práce. Však víš. Ale snad si vybereš takové zaměstnání, kde si nebudeš muset brát práci domů.

Já zde mám poslední dobu na psaní čím dál víc času. Ale také se mi nejlíp píše, když je krátce poté, co jsme byli spolu. Určitě to poznáš sama, že některé dopisy mi dají moc práce...

...

Bohunko, je deset hodin, a tak budu končit. Chci, aby tento dopis šel dnes a tak ho musím dát klukům dříve, než pojedou na poštu.

Ahoj, pusu Ti posílá

Vlastík

P.S. Chtěl bych být teď s tebou.

Vlastně nejen teď, ale pořád.

Jednou se dočkám.

To je malá ukázka z dopisů, které jsem psal mé milé z Tachova, kde jsem díky vojně strávil jeden rok svého života. Ona se zrovna chystala na maturitu a já se těšil na chvíli, kdy mi skončí vojna a bude už jen na nás, jak často se budeme vídat.

Bible říká, že je tu někdo, kdo nás má rád, ale právě teď s námi nemůže být osobně. Tím, kdo nás má rád, je Bůh. Ví, že ho zatím neznáme, a tak dělá maximum pro to, abychom se s ním mohli seznámit. Touží po tom, abychom po-

znali, jak nás má rád. Přeje si, abychom se i my naučili milovat. Nejen jeho, ale i své blízké.

Ve vztahu s Bohem máme podobný problém, jaký jsem měl tehdy v Tachově. Do Boršic u Buchlovic, kde bydlela má milá, to bylo víc jak čtyři sta kilometrů. Pokud jsme se chtěli dále poznávat a vyjadřovat si, jak se máme rádi, museli jsme si psát.

Také Bůh se rozhodl nám napsat. Bibli tvoří šedesát šest dopisů, které hovoří o Boží lásce. V každém z nich je něco, co je důležité pro naše poznání Boha. Všechny ale mají jedno společné – ve všech můžeme číst, že nás Bůh má rád.

Bible je vzácný dar. Když musel Jan Ámos Komenský kvůli své víře v Boha opustit svou vlast, napsal všem svým krajanům následující vzkaz:

„Věřím i já Bohu, že po přejití vichřic hněvu, hříchy našimi na hlavy naše uvedeného, vlada věcí tvých k tobě se zase navrátí, ó lidé český!

A poněvadž Pán náš Písma svatá zpytovatí poručil, odkazují tobě za dědictví knihu Boží, Biblí svatou, kterouž synové moji z původních jazyků (kterýmiž je Bůh psátí byl poručil) do češtiny s pilností velikou (do patnácti let na té práci strávilše několik učených a věrných mužů) uvedli, a Pán Bůh tomu tak požehnal, že málo ještě jest národů, kteříž by tak pravdivě, vlastně i jasně svaté proroky

a apoštoly v svém jazyku mluvící slyšeli. Přijmiž to tedy za svůj vlastní klénot, vlasti milá, a užívej toho k slávě Boží a svému dobrému a užitečnému vzdělání. A ač knihy této Boží exempláře popálili nepřátelé, kde které dostati mohli, že však milosrdenství toho Boha, kterýž pořezané a spálené od bezbožného Joakima knihy Jeremiášové psátí znovu kázal a potrhany i popálený od Antiocha tyrana zákon Boží, brzy potom vzbudiv pobožného Ptolomea, v jazyk řecký uvéstí a národům jiným v známost přivéstí dal, i tobě kniha tato Boží dochována bude. Důvěř se a nepochybuji.“ (J. A. Komenský, Křaťt umírající matky Jednoty bratrské, 1650)

Často čtu různé polemiky o Bibli. Jedni ji chválí a tvrdí, že si bez ní už nedokážou představit svůj život. Jiní jí naopak nemohou přijít na jméno, a tak se v ní snaží za každou cenu najít nějakou chybu.

Bible má zajímavou historii, protože Bůh pro její vznik zvolil zvláštní formu. Nenapsal své dopisy sám. Požádal čtyřicet lidí, aby popsali své zkušenosti s Boží láskou. Bůh jim nediktuje, co mají psát. Nechává na nich, aby vlastními slovy popsali to, co s ním prožili. Tak postupně, během šestnácti století, vznikalo šedesát šest dopisů, které nám pomáhají poznat Boží lásku. Přitom nám odhalují i jeho další vlastnosti.

Nejstarší částí Bible je kniha Jób, která byla sepsána patnáct století před na-

ším letopočtem. Nejmladší je naopak evangelium, které na konci prvního století našeho letopočtu napsal apoštol Jan.

To, co na Bohu, kterého nám představuje Bible, obdivuji, je jeho ochota riskovat, že těch čtyřicet vybraných autorů zvládne vše tak, jak je třeba. Dokonce dovolí, aby se v jejich vzpomínkách objevilo něco, co se nám jeví jako chyba.

Například Matouš napíše, že se Ježíš v gadarenské krajině setkal se dvěma muži, kteří byli posedlí démony. Marek a Lukáš píšou jen o jednom nemocném ubožákovi. Je to chyba, nebo Marek s Lukášem píšou o jiném setkání? Ježíš uzdravil mnoho lidí, kteří byli posedlí démony. Na druhé straně evangelisté jsou jenom lidé. Marek s Lukášem tyto příběhy znali z vyprávění. Klidně se mohlo stát, že se vyprávěči spletli. Mohl

se ale zmýlit i Matouš, přestože ten byl u toho, když stádo vepřů, do kterých vstoupili démoni, skončilo ve vlnách Galilejského jezera. Ale i jeho mohla zradit paměť.

Často slyším, že křesťané v minulosti upravovali Bibli tak, aby vyhovovala tomu, co chce církve učít. Že v ní dříve byly myšlenky, které podporovaly víru v převtělování. Co myslíte, kdyby to byla pravda, zůstaly by v Bibli tyto drobné rozdíly v podání některých příběhů? Nebyly by naopak tyto texty těmi prvními, které by byly opraveny?

Texty Bible jsou pro křesťany tak posvátné, že v nich ponechávají i to, co se nám může jevit jako chyba. Pro mne osobně je to důkaz, že se žádné vymazávání a korektury v minulosti nekonaly.

K ČEMU JE BIBLE DOBRÁ?

Pokud chceme mít z poznání Bible užitek, bude dobré, když se jí samotné zeptáme, co nám nabízí. Jinak totiž můžeme prožít zklamání, které už od přemýšlení nad touto knihou odradilo mnoho lidí.

Poznání Boha

Ježíš v jedné diskuzi se znalci Starého zákona, kterému se tehdy říkalo Písma, prohlásil: „*Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně*“ (Jan 5,39).

V Bibli najdeme mnoho zajímavých informací o vzniku světa, ale to není hlavní důvod, proč byla sepsána. Nemá se nám stát ani kronikou izraelského národa nebo prvních křesťanů. Není ani učebnicí biologie, astronomie nebo dějepisu, přestože nabízí zajímavé poznatky i z těchto oborů.

To, že existuje Bůh, může vnímavý člověk poznat i pozorováním světa, ve kterém žije. Z tohoto pozorování je možné dokonce odvodit mnohé vlastnosti,

kteře Bůh má. Pokud to, co vidím okolo sebe, vymyslel a vytvořil, pak musí být moudrý, mocný a také má smysl pro krásu. Příroda už mi ale neukáže, jak se vyrovnat se zlem, které v ní také vidím, nebo se smrtí, která je přítomná všude okolo mne.

Na podobné otázky mohu najít odpovědi v Bibli, pokud se rozhodnu je hledat a nebojím se tomuto hledání věnovat dostatek času. Bible mi pomůže poznat Boha jako milujícího tátu, kterému na mně záleží.

Pochopení smyslu života

Každý z nás si alespoň jednou v životě položí otázku: Má můj život nějaký smysl? A pokud ano, pak jaký? Mohu být trvale šťastný a spokojený?

Podívejme se do Bible na možnou odpověď: „*Nemějte starost a neříkejte: co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení*“ (Matouš 6,31–34).

Chceš-li být šťastný, začni každý den přemýšlet o lásce, kterou ti nabízí samotný Bůh. Neboj se mu hned ráno říci, že na něho spoléháš. Vždyť on ví, co potřebuješ k tomu, abys tento den neprožil

zbytečně. Bůh také ví, co z toho, co máš, nepotřebuješ a můžeš se o to rozdělit s někým, komu to právě chybí.

Nejtěžší je dělat správná životní rozhodnutí. Bůh mi v této oblasti nabízí svou pomoc. Je ochotný převzít zodpovědnost za můj život. Pokud jeho pomoc přijmu, už nikdy nebudu na svá rozhodnutí sám.

Světlo na jeden krok

Bibli čtu od svého dětství a mám v ní i svá oblíbená místa. Jedním z nich je 119. žalm. Jeho autor v něm napsal: „*Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku*“ (Žalm 119,105). Tento výrok ale nebyl vždy mým oblíbeným. Zpočátku jsem ho totiž nechápal. Napadlo mne při něm: Proč autor píše o Božím slovu jako o světle pro nohy? Spíš by mělo být světlem pro oči!

Až později jsem zjistil, že v době vzniku tohoto textu používali lidé v Orientu zvláštní lampičky, které se upevňovaly na palec u nohy. Malé světélko svítilo jen na jeden krok. Právě tolik, kolik potřeboval poutník, když šel v noci neznámou krajinou.

Bible mi neříká, co mám dělat za týden, za měsíc nebo za rok. Ale pomáhá mi poznat, co mohu udělat v přítomnosti. Dává mi dostatek poznání k tomu, abych právě teď udělal správné rozhodnutí. A až přijde další rozhodování, znovu mi poradí, co mám udělat.

V průběhu svého života jsem se mnohokrát přesvědčil, že Bible je zvláštní kniha. Jakoby z jiného světa. Někteří vědci věří v „paleokontakt“, tedy v návštěvu mimozemských bytostí na naší planetě. Jinak – podle nich – nelze vysvětlit, jak by se pravěký člověk mohl civilizovat a objevit např. tajemství tavení kovů. Železná ruda přece nemohla náhodně roztát v obyčejném ohni, jestliže se běžně taví až při teplotě kolem 1 500 °C. Tak vysoké teploty nelze na otevřeném ohništi docílit. Paleokontakt to však řeší. Hledá se tedy pro něj důkaz, tzv. artefakt. Je to věc, která by jednoznačně neměla svůj původ na naší planetě – ani pokud jde o materiál, ani co do způsobu zpracování. V této souvislosti také můžeme mluvit o informacích či myšlenkách, na které by lidé sami nemohli přijít. Pro mě je takovým artefaktem nebeského původu Bible.

Bible nám odkrývá taková tajemství vesmíru a naší existence, na která bychom sami nikdy nepřišli. Tak jako běžně nemáme jinou možnost zjistit, kdo je naším otcem, kromě té, že se to od někoho dozvíme (buď se nám sám „představí“, nebo je „označen“), tak i Stvořitel vesmíru se nám „představil“ prostřednictvím pisatelů Bible, tedy prostřednictvím zjevení, které jim dal. Zjevil se pak především v Ježíši Kristu. On je „obraz Boha neviditelného“ (Koloským 1, 15).

Ludvík Švihálek

Odhaluje budoucnost

Téměř každý časopis dnes nabízí svým čtenářům horoskop. Znáám lidi, kteří podle horoskopů plánují svůj život. Další zase čas od času navštíví třeba kartárku a věří, že díky její předpovědi budou lépe připraveni na to, co je čeká.

Vracel jsem se z Prahy. Už jsem byl skoro doma. Seděl jsem ve vlaku a podřimoval. Na vedlejší sedadla se usadily dvě dámy a začaly si povídat. Byly tak hlasité, že zahlyaly můj spánek.

Jedna z nich začala vyprávět o tom, jak jí vyšel poslední horoskop: „Představ si, bylo na něm napsáno, že mě uprostřed týdne pozve šéf na oběd. A v pátek mě má vedoucí pozvat na večeři. To je neuvěřitelné, jak to funguje!“

Lidé chtějí znát, co je čeká. Přiznám se, že já bych nechtěl dopředu vědět, co mne v životě potká. Pokud přijde radost, tak si ji dokážu vychutnat i bez toho, že bych ji již očekával. Kdybych dopředu věděl, jaké starosti mi přinese můj život, asi bych se tím trápil už předem.

V Bibli nenajdete konkrétní předpovědi toho, co vás potká. Tato kniha však ve svých proroctvích odkrývá budoucnost této Země i naší civilizace. Prorok Ámos napsal: „*Ovšem, Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům*“ (Ámos 3,7). Bůh v Bibli odhaluje vzdálenou budoucnost. Prozrazuje nám, jak dopadne vesmírný zápas mezi dobrem a zlem. A také jasně říká, jak moc touží po tom, aby nás mohl vzít do svého nebeského království.

JAK BIBLI ČÍST?

Můj táta dostal jako mladý kluk knihu básní. Když dárcе odešel, táta otevřel první báseň a začal číst. Nezaujala ho. Podíval se na druhou a pak na pár dalších. Po chvíli sbírku básní uložil do knihovny.

O několik let později dostal pozvání na besedu se známou básnířkou. Moc se mu tam nechtělo. Básně nepatřily k jeho oblíbené četbě. Nakonec ale šel, aby udělal radost kamarádce, která ho pozvala. Byl příjemně překvapen. Nakonec byl jedním z těch, kdo s básnířkou besedovali dlouho do noci.

Když se po skončení besedy vracel domů, najednou si vzpomněl na sbírku básní, která ležela v knihovně. Vždyť ji napsala ta skvělá autorka, se kterou se právě seznámil! Doma, přestože už byla pozdní noc, začal číst ty básně znovu. Četl je jednu za druhou, až nakonec přečetl všechny. Už to nebyly nudné řádky. Díky těm básním mohl ještě lépe poznat názory ženy, se kterou ten večer tak dlouho diskutoval.

Podobné je to i s Bibli. Pokud alespoň trochu neznáme toho, kdo ji pro nás ne-

chal napsat, může se nám zdát nezáživná. Jestli ale připustíme, že ji nechal napsat Bůh, protože mu na nás záleží a protože si přeje, abychom ho lépe poznali, stane se pro nás její čtení novým dobrodružstvím. Na každé její straně objevíme nové informace o našem příteli.

Nakonec se na chvíle nad Bibli budeme těšit podobně jako na dobré jídlo. Zajímavé svědectví podává i Ježíš. Po svém křtu prožil čtyřicet dnů na poušti. Celou tu dobu nic nejedl. Když se vracel do civilizace, setkal se se svým nepřítelem, který si myslel, že dlouhý půst oslabil Ježíšovu ostražitost. Říká mu: „*Jsi-li Syn Boží, řekni, ať z těchto kamenů jsou chleby.*“

On však odpověděl: „*Je psáno: ‚Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst‘*“ (Matouš 4,4).

Pokud chceme mít ze čtení Bible maximální užitek, je dobré ji číst stejně pravidelně, jako se každý den věnujeme jídlu. Pokrm dává sílu našemu tělu, rozjímání nad Bibli zase posiluje naši schopnost dělat správná rozhodnutí.

Při rozjímání nad Bibli často nerozumím všemu, co čtu. Není to však nic, čím bych se měl nechat odradit od dalšího čtení. Apoštol Jakub radí: „*Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána*“ (Jakub 1,5).

Bible je text, který pro nás nechal napsat Bůh, náš přítel. Jen on ví, proč je v Bibli zaznamenáno právě to, co v ní je. Pokud něčemu z toho nerozumíme, rád nám vše vysvětlí.

Jako malý kluk jsem měl vždy hodně otázek. Dodnes obdivuji trpělivost všech, které jsem svými otázkami zasypával jako kulometnou dávkou. Často jsem dostával odpověď: „Vlastíku, to bys teď nepochopil. Vydrž. Brzy přijde den, kdy budeš mít dostatek poznání, abys pochopil.“

Tato odpověď se mi tehdy vůbec nelíbila. Myslel jsem si, že mi dospělí něco tají. Zlobil jsem se na ně, že mi nechťejí zpřístupnit stejné poznání, jako mají oni. Pak jsem vyrostl a pochopil, že kdyby mi tehdy chtěli odpovědět na všechny mé otázky, tak bych to stejně nepochopil.

Podobné je to i dnes s Bibli. Pokud v ní něčemu nerozumím, říkám: „Bože, vysvětl mi, jak tomu mám rozumět.“ Na hodně otázek už mi Bůh odpověděl. Mnohé z toho, čemu jsem nerozuměl, už jsem pochopil. Ale mnohokrát jako bych slyšel: „Vlastíku, to bys teď ještě nepochopil. Vydrž. Brzy přijde den, kdy budeš mít dostatek poznání, abys pochopil.“

Jsem rád, že Bůh nechal napsat oněch šedesát šest dopisů o své lásce ke mně. Díky nim může mé poznání Boha každý den růst. Díky Bibli jsem se dověděl o tom, že mne Bůh miluje. Díky této knize jsem také zjistil, že je to Bůh, který mi odpouští mé chyby a pomáhá mi je neopakovat. A tak třeba, když se mi vybaví Ježíšovo vyprávění o ztracené ovečce, znovu si uvědomím, že mne můj Bůh hledá, když na své životní cestě zabloudím.

Je to už dlouho. Tak dlouho, že si nevybavuji přesné okolnosti. Jen vím, že jsme se s Bohunkou tehdy nepohodli. Nikdy jsme neměli ve zvyku na sebe křičet nebo na sebe dokonce vztáhnout ruku. Přesto to i tak bolelo.

Problém byl v tom, že jsem hned nato musel odejít z domu na důležité pracovní jednání, ze kterého jsem se vrátil chvíli před půlnocí. Bohunka už spala. Jen jsem si ještě všiml, že jsem měl v ledničce balíček se svačinou na služební cestu. A také jsem měl v obýváku nachystaný oblek s čistou košilí a kravatou.

Ani jsem nešel spát, protože už o půl druhé mi z jesenického nádraží odjížděl vlak, kterým jsem musel jet, abych stihl školení. Zdřímil jsem si teprve, když jsem v Zábřehu přestoupil na rychlík do Prahy.

Na školení jsem měl chvílemi problém s tím, abych neusnul. Když jsem sáhl do kapsy pro kapesník, ucítil jsem, že je v ní ještě malá kartička. Vytáhl jsem

ji a četl vzkaz, který na ní byl napsán: „*Vlastíku, mám Tě moc ráda. B.*“

Dnes ještě Boha nemohu vidět tváří v tvář. Jsme na tom podobně, jako když jsem Bohunce v závěru dopisu napsal:

PS: *Chtěl bych být teď s tebou.
Vlastně nejen teď, ale pořád.
Jednou se dočkám.*

Chtěl bych být se svým Bohem pořád. Víím, že to zatím není možné. Díky Bibli

ale věřím, že se jednou dočkám okamžiku, kdy se setkáme, abychom se už nikdy nerozešli.

Kdyby to, co říká Bible o Bohu, byla pravda, nechtěl bys s ním být i ty? Nechtěl bys tohoto Boha poznat lépe?

Ano? Tak mu řekni: „*Bože, zatím Tě skoro neznám. Ale líbí se mi to, co o Tobě říká Bible. Rád bych Tě poznal lépe. Rád bych se stal Tvým přítelem. Pomož mi.*“

Bible je stále nejrozšířenější a nejčtenější knihou na světě. V literatuře, hudbě, malířství, sochařství a v dalších oborech hrála významnou roli. Používají ji nejen teologové, duchovní, ale i umělci, historikové, filozofové, pedagogové, jazykovědci, orientalisté a další. Vůbec si ani nejsme schopni uvědomit, kolik výrazů, obrátů, obrazů či citátů pochází z Bible. Lidé se k ní tak vlastně stále vracejí.

Bible – to je něco jako knihovna skládající se z 66 knih rozdělených do dvou částí – Starého a Nového zákona. Bibli psali lidé pod vlivem velkého Autora, který vedl jejich myšlenky. Bible je mozaikou, ve které má každá kniha své místo a význam.

Bible je kniha opravdu pro každého. Každý v ní totiž může najít kus svého obrazu, svého života, svých problémů, ale i jejich řešení. Je učebnicí života – knihou, která nás chce dovést k pravému a šťastnému životu.

Bible je Boží dopis lásky, jehož adresátem je každý z nás. Středem Bible je Ježíš Kristus. Jeho příběh je odpovědí na problémy a těžkosti člověka a důkazem o tom, jak velmi Bůh miluje člověka. Bible je kniha o skutečné pravdě, která dokáže osvobodit člověka – o Ježíši Kristu.

Bible je kniha, která nabízí Boží odpověď na základní otázky: Odkud přicházíme? Proč žijeme? Kam jdeme? Budeme-li čestní, pak se může i v našem životě právě nad stránkami Bible narodit nový rozměr života, nový vztah a nový pohled na svět.

PROČ MŮŽEME BIBLI DŮVĚŘOVAT

Jednota jejího učení

Bibli tvoří 66 knih, které napsalo asi 40 pisatelů v rozmezí 1 600 let. Byli od sebe vzdáleni nejen prostředím, ale i prostorem a časem, a přece jejich pohled na Boha, svět a člověka si vzájemně neodporuje ani neprotiřečí. Je to důkaz naprosté jedinečnosti této mozaiky, za kterou stojí velký Autor.

Historie a archeologie

potvrzuje, že události, o kterých Bible píše, se opravdu staly, neboť postavy, národy a města skutečně existovaly.

Naplněná proroctví

dokazují pravdivost tvrzení proroků, že jejich poselství pochází od Boha.

Učení Bible

Přes všechny snahy myslitelů několika minulých staletí nikdo nepřišel s humanějším a mravnějším poselstvím, než přináší Bible a jak je nejnvýrazněji formulováno Ježíšovými slovy. K nim se lidstvo vždy nakonec vrací.

Objektivita

Bible je jedinečná také tím, že nestrání svým hrdinům, ale podává objektivní informace o jejich kladných i záporných stránkách.

Vliv Bible

Nejvyšším důkazem pro Bibli jsou však lidé, které Bible opravdu změnila. Lidé, kteří byli zlí, podváděli, lhali a vraždili, ale působením Bible se stali úplně jinými – novými lidmi.

Ludvík Švihálek

A co když je to pravda?

Vlastimil Fürst

Znamení doby 1/2012

Registrační číslo MK ČR E 5077, ISSN 0231-6439

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, Roztocká 5, 160 00 Praha 6

e-mail: expedice@adventorion.cz, www.adventorion.cz

Odpovědná redaktorka: Michaela Hrachovcová

Grafická úprava: Robert Prokopec

Foto na obálce: photos.com

Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice